

Kompensation for Fremtiden intet Steds hører hjemme, har Folkethinget viist, at det vil stille sig paa et lignende Standpunkt? Saa maa der svares nei, Folkethinget har saa langt fra opgivet noget af de Forlangender, det har stillet, at det tværtimod har stærket og forøget dem i en aldeles forbausende Grad. I Stedet for, at det tidligere forlangte $3\frac{1}{2}$ Mill., forlanger det nu over 4 Millioner strax opgivne, og i Stedet for, at det tidligere indrømmede, at for Resten af de Indtægter, der opgaves, skulde Statskassen have Dækning gjennem en O- og Brændevinsstat, siger det nu: Nei, nu skal der opgives Indtægter til henved 7 Mill., uden at der bliver Spørgsmaal om nogen- somhelst Dækning for dem, kun at Opgivelsen tilbøielig skal være udsat og vente, indtil visse Betingelser ere indtraadte. Jeg siger altsaa, at det har saa langt fra viist sig, at Forbindelsen har aabnet nogen Udsigt til, at man fra den anden Side vil slaa af paa sine Fordringer og komme os i Møde, for at vi kunne komme til et Resultat, at det tværtimod viser sig, at det efter de Kjendsgjæringer, der foreligge, ligefrem ser saaledes ud, at man har benyttet Leiligheden til at skrue sine Fordringer op og derigjennem øve et Pres paa os, som der selvfølgelig ikke kan være Spørgsmaal om, at vi i nogen Henseende skulde kunne tage Hensyn til. Altsaa siger jeg, det er hverken nødvendigt eller, efter som Forholdene ere, paa nogen Maade forsvareligt; der er ikke den fjerneste Udsigt til, at Forbindelsen skulde kunne bidrage til, at Traktaten lettere bliver gennemført. Tværtimod, naar den knyttes sammen med dette store og vanskelige Stridens Emne, der for Dieblisset staar saa haabløst som nogeninde, er der den allerstørste Udsigt til, at vi hverken ville kunne faae gennemført det One eller det Andet. Nei, skal der være Tale om, at vi kunne naae at faae en Traktat igjennem, er derfor den eneste Mulighed den, at vi behandle dette Spørgsmaal uden at bringe det i nogen- somhelst Forbindelse med alle de andre Stridsspørgsmaal, som ere os imellem. Det var det, der blev hentydet til af en æret Taler i Folkethinget, at saaledes skulde vi bære os ad; dette internationale Anliggende skulde behandles uafhængigt af ethvert Partistandpunkt og alle Stridigheder; men det forekommer mig, at hvis man i Gjærningen virkelig vilde fastholde dette Standpunkt, ja saa maatte man sige: lad denne Traktat gaa alene for sig uden at komme i Berøring med noget- somhelst af vore indre Lovgivningsspørgsmaal, som i en saa lang Narrække har splittet os ad.

Lad os ganske stille og rolig vedtage den og sige: den komme vi overens om, thi det er nødvendigt og ønskeligt for Udviklingen af vort Fædrelands Handel og Skibsfart, og det Øvrige lade vi ligge som et fremtidigt Stridsæmne. Det er det Standpunkt, som stemmer med selve de Udtalelser, vi saaledes have hørt fra den anden Side, og som dette Thing fuldstændig kan slutte sig til, og som det kan give et Udtryk i Gjærningen ved at optage Traktatforhandlingen som Noget for sig uden Forbindelse med, hvad der ibrigt her i Landet kan ligge de forskjellige Partier imellem. Saa bliver altsaa Spørgsmaalet: skulde vi have denne Traktat eller ikke, og jeg tror da ikke, at der kan være Tale om Andet, end at vi for vort Bedkommende sige: jo, vi ere rede til at samtykke i den, for saa vidt vort Samtykke dertil udkræves. Vi ere overbeviste om, at Traktaten er afsluttet paa saa gode Vilkaar, som det efter de foreliggende mindre gunstige Forhold var muligt at faae den afsluttet paa, at Regjeringen har gjort sig den yderste Umage for at opnaae saa gode Vilkaar, som det overhovedet paa nogen Maade var muligt, at den fortjener Tak og Paastjønneelse for den Gjærning, den har udført, og at det er saa heldigt, at det har ført til et godt Resultat af Forhandlingerne. Ganske vist kræver Traktaten Offre, men ikke større, end at vi kunne forsvare at bringe dem af Hensyn til de Samfundsinteresser, som skulde fremmes ved den, først og fremmest af Hensyn til Skibsfarten. Den danske Fragtsart maa ikke være udsat for, at den i noget Land behandles mindre godt end andre, det vilde være ødelæggende for dens Kredit og for dens hele Udvikling, og ligeledes har Handelen, navnlig i et lille Land som vort, Krav paa, at man giver den de tre Mar, som Traktaten varer, for at det kan være en Forsøgstid, hvori den kan prøve, om den kan aabne sig et Marked i det Land, vi afslutte Traktaten med. Der er jo adskillige Artikler, for hvilke der kan være Spørgsmaal om, at det Land kan frembyde et Marked, ogsaa for Landvæsenprodukter, og for saa vidt vil Traktaten jo derigjennem kunne komme hele Landet til gode. Naar saa de tre Mar ere gaaede, vil det kunne være et Spørgsmaal, hvilken Virkning den har havt, og saa ville vi jo kunne tage under Overveelse, hvorvidt der kunde være Grund til at forny den, men en saadan Forsøgstid, som de tre Mar frembyder, forekommer det mig, at Handelen med Jøite har Krav paa at nyde, og det forekommer mig, at vi maa bringe de Offre, som Traktaten kræver, og vi ere som sagt ogsaa rede til at bringe